

Na sklonku roku 2006 byl v Iráku popraven diktátor Saddám Hussein. Rozsudek smrti byl vykonán krátce po řádném soudním procesu. Poprava vyvolala ve světě různou odezvu. Amerika poznamenala alibisticky: „Je to věc Iráčanů.“ Evropa vztyčila ukazováček: „Nelíbí se nám trest smrti.“ Arábie nejásala: „Mělo se aspoň počkat na konec muslimských svátků.“ České ministerstvo zahraničí se nechalo slyšet, že trest smrti je doposud součástí blízkovýchodní právní tradice a my jim do toho nemůžeme zasahovat.

Víceméně všichni čekali, že popravou bude celá záležitost se Saddámem vyřízena. Mrtvý už přece neškodí. Jenže pak nastalo další kolo – objevil se obrazový záznam. Do celosvětové počítačové sítě se dostal od jednoho ze svědků poprav. Na popraviště si s sebou přinesl mobilní telefon s kamerou, jíž vše natočil. Nebývalým způsobem se tak poprava stala veřejnou exekucí pro zraky miliónů diváků. Kdo trochu zachází s počítačem a má přístup k internetu, může násilnou smrt známého zločince spatřit na vlastní oči. Problematika trestu smrti tím získává nový rozměr.

Jenže po zveřejnění záznamu se roztočilo další, ještě méně očekávané, kolo událostí. Z různých zemí dorazily tragické zprávy. Během tří týdnů se při hrách na Saddámovu popravu nešťastně zabily čtyři děti. Pro návod nemusely chodit daleko, nejspíš ho měly přes počítač rovnou ve svém pokoji. Smrt jednoho diktátora opravdu nestála za zmařené dětské životy. A zde se přítomnost prolíná s dávnou biblickou moudrostí. Dění kolem Saddámovy poprav nápadně připomíná Ježíšovo podobenství o plevelu mezi pšenící. (Matouš 13,24-30.36-43) V tomto světě jsou rozeseti lidé dobří i zlí. Rádi bychom zlosyny ze světa odstranili jako plevel z pšeničného pole. Avšak hospodář Bůh své služebníky varuje: „Nedělejte

to, protože při trhání plevelu byste vyrvali z kořenů i pšenici.“ Zúčtování o tom, kdo má právo žít a kdo nikoliv, nepřísluší nám lidem. Bude v rukou Božích až při závěrečné sklizni na konci věků.

Ze světa byl odstraněn jeden plevelný krutovládce, avšak v souvislosti s ním byly ze života vyrvány čtyři děti. Škoda, jakou nelze ničím ospravedlnit. Italská vláda proto od nynějška hodlá v OSN prosazovat celosvětový zákaz trestu smrti. Zaslouží si podporu ze strany křesťanů, znalých podobenství o plevele. Ať jsme, kdo jsme, jsme jenom lidé a nesmíme brát trestancům život. (Smíme nanejvýš životu svobodu odejmout.) V éře moderních informačních technologií se trest smrti stává ještě víc neúnosným. Saddámův případ ukazuje, že nedokážeme ani v náznacích odhadnout, co takový „očistný“ plecí zásah způsobí. Trefně to vyzpíval už Svatopluk Karásek: *Nechte to růst, jen nech to růst, ať spolu roste vše, co má vzrůst, vždyť všechny hrůzy a horory byly v touze, by svět očištěn byl.*

Jiří Tengler